

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelů: a) I. D.**, a **b) nezl. A. D.**, zastoupen zákonnou zástupkyní žalobkyní a), oba zastoupeni Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 7. 2004, č. j. 24 Az 180/2004 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 25. 2. 2004, č. j. OAM - 549/VL - 20 - 04 - 2004, nebyl žalobcům a) a b) udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce a) a b) nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou obavy žalobkyně a) z výhrůžek jejího bývalého přítele v zemi původu – v Mongolsku, jež jí vyhrožuje zabitím jejího dítěte – žalobce b) narozeného v České republice, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně a) jménem svým a svého nezletilého dítěte – žalobce b) v zákonné lhůtě žalobu, která byla k výzvě soudu doplněna

zástupcem žalobců. Žalobci napadli rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobci namítli porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. Uvedli, že se domnívají, že splňují zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a podle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů. Žalobkyně a) vytýká správnímu orgánu, že při svém rozhodování nezohlednil tu skutečnost, že žalobce b) má v České republice svého otce a má tedy právo na rodičovskou péči a péči i ze strany svého otce. Správní orgán měl tedy v této souvislosti přihlédnout k Úmluvě o právech dítěte, dále k čl. 8 odst. 1 a 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně a) má za to, že její osobní situace v zemi původu a situace nezletilého žalobce b) jsou důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 24 Az 180/2004 - 31 ze dne 9. 7. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobci uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobci tak nesplnili zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podali žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé a/ a b/) dne 16. 8. 2004 kasační stížnost, jež byla doplněna podáním ze dne 22. 9. 2004.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl zástupci žalobců doručen dne 12. 8. 2004, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě 16. 8. 2004 a doručena Krajskému soudu v Ostravě 17. 8. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti, jak lze dovodit z obsahu podání, stěžovatelé uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelé jako důvod kasační stížnosti uvádějí vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pro nedostatek důvodů považují stěžovatelé rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné. Stejně jako v žalobě vytýkají správnímu orgánu, že při zjišťování skutkového stavu došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále k porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Pro tyto vady měl krajský soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka a) vytýká krajskému soudu, že nepřihlédl k aktuálním informacím ohledně situace v Mongolsku. Stěžovatelé dále namítají, že se soud při svém rozhodování nezabýval tím faktem, že otec nezletilého stěžovatele b) je občanem České republiky, který tady žije. V případě návratu stěžovatelů do vlasti by došlo k závažnému zásahu do jejich rodinného života s odkazem ustanovení článku 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, Úmluvy o právech dítěte

a dále ustanovení článku 8 odst. 1 a 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatelé vytýkají krajskému soudu, že při svém rozhodování dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, a mají za to, že jejich osobní situace je důvodem pro udělení azylu z uvedeného důvodu. Stěžovatelé mají za to, že důvody, které je vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl v České republice, jsou důvody dostatečné pro udělení azylu z důvodů uvedených v ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelé navrhují napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky a) učiněné ve správním řízení. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti pak správní orgán uvádí, že v případě stěžovatelů nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a rovněž nebyl shledán důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Potíže se soukromou osobou v zemi původu, ani snaha legalizovat pobyt na území České republiky, nejsou azylově relevantními důvody. K námitce, že otec nezletilého dítěte je občan České republiky, správní orgán uvádí, že tato skutečnost není sama případem zvláštního zřetele hodným, pro který by bylo možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé uplatnili stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí

v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovateli uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelé nemají nárok na udělení azylu podle § 12 ani z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. S námitkami stěžovatelů se Krajský soud v Ostravě náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou a) uváděné důvody, tedy její obava z výhrůžek bývalého přítele v zemi původu – v Mongolsku, jež jí vyhrožuje zabitím jejího dítěte – stěžovatele b), jehož otcem je jiný muž, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory stěžovatelů. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rovněž námitku stěžovatelky a), že otec nezletilého dítěte - stěžovatele b) je občan České republiky a z těchto důvodů, vzhledem k situaci v zemi původu a k uplatnění jednoho ze základních lidských práv – právo na soukromý a rodinný život, s přihlédnutím k Úmluvě o právech dítěte, článku 8 odst. 1 a 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článku 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod, měl být stěžovatelům udělen azyl, nelze přijmout, neboť tato skutečnost není důvodem zvláštního zřetele hodným, pro který by bylo možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovateli neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelé, kteří neměli v tomto řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu